

SØNDAGSTANKER

SJØMANNSKIRKEN I HAMBURG, 7. MARS 2021

3. søndag i fastetiden: Mark. 9, 17-29:

En i mengden svarte: «Mester, jeg er kommet til deg med sønnen min fordi han har en ånd som gjør ham stum. Når den griper fatt i ham, kaster den ham over ende, og han fråder og skjærer tenner og blir helt stiv. Jeg ba disiplene dine drive ånden ut, men de maktet det ikke.» Da sa han til dem: «Du vantro slekt! Hvor lenge skal jeg være hos dere? Hvor lenge skal jeg holde ut med dere? Kom hit med gutten!» De kom med ham, og straks ånden fikk se Jesus, rev og slet den i gutten så han falt over ende og vred seg og frådet. Jesus spurte faren: «Hvor lenge har han hatt det slik?» «Fra han var liten gutt», svarte han. «Mange ganger har ånden kastet ham både i ild og i vann for å ta livet av ham. Men om det er mulig for deg å gjøre noe, så ha medfølelse med oss og hjelp oss!» «Om det er mulig for meg?» svarte Jesus. «Alt er mulig for den som tror.» Straks ropte guttens far: «Jeg tror, hjelp meg i min vantro!» Da Jesus så folk stimle sammen, truet han den urene ånden og sa: «Du stumme og døve ånd, jeg befaler deg: Far ut av ham, og far aldri mer inn i ham!» Da skrek den høyt, slet voldsomt i gutten og fór ut. Gutten lå livløs, og alle sa at han var død. Men Jesus tok ham i hånden og hjalp ham opp, og han reiste seg.

Da Jesus var kommet i hus og disiplene var alene med ham, spurte de: «Hvorfor var det ikke mulig for oss å drive den ut?» Han svarte: «Dette slaget er det bare mulig å drive ut ved bønn og faste.»

Fra hoveddøra i Borgund kirke (Ålesund) Foto: Dag Lausund

Det tomme rom

«Tenk om rommet er tomt, rommet der du forventer å finne en tro.» Det var en kollega av meg som en gang startet en setning slik. Han sammenlignet rommet med livene våre, og tomheten er kanskje det vi frykter mest.

I disse dager blir et aktivitetsrom pusset opp i sjømannskirken i Hamburg. Det var opprinnelig et treningsrom for sjøfolk. Deretter ble det syrom og basarverksted. 60 år med historie er de siste dagene ryddet ut av rommet, bord og stoler, skap og reoler, bilder og skåler, spiker og nåler. Nå er rommet nakent.

Slik må Adam og Eva ha kjent seg den dagen de skjønnte at de var nakne. De ble skamfulle, akkurat som et tomt rom som trenger gardiner for å skjule små vindu eller en lampe for å belyse gjenstander som skaper stolthet og begeistring. Gjenstandene kaster samtidig skygge i rommet og skjuler noe

av det opprinnelige. Slik må Kain ha kjent på sinne i skyggen av Abel. «Hvorfor ser du ned?» spør Herren. «Hvis du vil gjøre det gode, kan du se opp». Herren gav ham et valg, og Kain valgte å se ned. Sjalousi og misunnelse fylte rommet. Da ble det for trangt, og han utryddet sin bror.

Bildet av dørhåndtaket i Borgund kirke i Ålesund har fulgt oss denne fastetiden. Veien inn til vårt hjerterom har også en slik dør. Håndtaket med slangene er en påminnelse om at vi har en nedarvet tilbøyelighet i hjertets vegger for å gjøre som Kain.

Denne påminnelse er spesielt viktig når vi 3. søndag i fastetiden leser at Jesus driver ut en uren ånd som har tatt bolig i en gutt. Det kan være fristende for mennesker å rydde rom på samme måte som Jesus, men «anklageren», et annet navn på selve slangen, forblir i rommets vegger. Det kan også være fristende for mennesker å ignorere det åndelige og si at urene ånder kun er forhistorisk forklaring på sykdom og psykisk lidelse. I stor grad kan dette stemme. Alle ønsker at åndelige overgrep må avsløres, men ignorerer vi det åndelige, ignorerer vi samtidig livets betingelse.

Anklageren er en ånd som ønsker makt over mennesket. Gud sa til Kain: «Du kan herske over den, om du ser opp.» På samme måte har vi alle et valg. Vi kan se ned og fylle vårt hjerte med anklagerens rop om urettferdighet og hevn, eller vi kan følge Jesu oppskrift i dagens tekst om faste og bønn. Faste handler å våge å løfte blikket, og bønn er å bli berørt av Gud, kjærlighetens kilde som renses og fornyer.

«Tenk om rommet er tomt, rommet der du forventer å finne en tro, ja, da er det håp!», sa min kollega en gang. For tro er ikke en lagervare du stolt kan vise frem. Tro er en ferskvare du mottar i tillit hver gang du hever blikket mot din skaper. Du mottar samtidig fred og håp om at alt er mulig for den som tror.

Hilsen Dag Eidhamar, sjømannsprest i Hamburg